

Úvodní projev Jiřího Poláka k vystoupení skupiny Havrani na zámku Žirovnice při příležitosti 30. výročí založení skupiny.

28. října 1995 19 hodin

Vážení přátelé, protože bohužel už patřím k pamětníkům, dovoluji mi, abych k tomuto večeru muziky a vzpomínání přispěl krátkým svědeckým ohlédnutím na prehistorii snah zdejších, tehdy mladých, lidí o pěstování moderní pop-music předtím, než na žirovnickém hudebním nebi mocně zamávali svými křídly Havrani.

Samozejmě, jako vždy, i počátkem šedesátých let tady byla dechovka s úctyhodnou tradicí. Ta nás ale generačně neuspokojovala. S mladickou drzostí jsme ji nazývali dechové sanatorium doktora Pustiny. A neuspokojoval nás ani taneční orchestr, který opět tvořili muzikanti z dechovky. Ten hrál ve stylu dozrívajícího swingu čtyřicátých a padesátých let, zatímco my, kteří jsme s uchem přitisknutým k lampovému rádiu večer co večer poslouchali Luxembourg, jsme měli o moderní pop-music trochu jiné představy. Rock 'n' roll se však hrát nesměl a koneckonců i naše generace byla odkojena jazzem a swingem, a tak naše první snahy o moderní taneční muziku směřovaly k orchestru klasického obsazení. Tyto snahy měly svůj počátek v kuchyni paní Daňhelové, kam si její syn Václav nastěhoval bicí soupravu. A kde jsme začali zloušet. S trubkou tam chodili Jirka neboli Jirik Melichar a Láďa Heřmánek, se saxofonem Miloš Konáš, s kytarou já. Později se připojili František Dvořák s harmonikou, Pepík Pokorný z Počátek s pozounem a další muzikanti z Pelhřimova, a dokonce až z Třeště.

Tento orchestr sice párkrát vystoupil na veřejnosti, ale pak poměrně rychle zanikl. Na repertoár big bandů neměl dost sil, a už na něj také nebyla doba. K zániku přispělo i to, že muzikanti byli z různých míst. Z kapely zůstal jen Mirek Hlinka, který za bicími nahradil Vaška Daňhela, František Dvořák s harmonikou a já s kytarou. Naše trio doplnil Jirka neboli Míček Kadlec, taktéž s harmonikou. V této šílené sestavě jsme si troufli hrát jen za vše vděčným nudícím se rekreantům na Valše u Počátek a na tancovačkách po okolních vesnicích, kde se rovněž spokojili s málem, v Žirovnici pak nejvýš dětičkám o Dětském dnu. Fakt ovšem je, že v této kuriozní sestavě harmonik a kytar se dala hrát jakákoli muzika – od dechovky po rock 'n' roll. Navíc nám dodávala lesk - asi jediný, jímž jsme se mohli pochlubit – vynikající zpěvačka Lenka Doležalová. Říkali nám Hudba Žízeň ze Žirovnice, a podle toho také zpravidla vypadal náš honorář. Kupodivu jsme však vydrželi hrát několik sezón a měli jsme poměrně rozsáhlý repertoár. V tomto šramlu jsme si tedy počátkem šedesátých let hráli muziku všeho druhu – podle vkusu a přání momentálního publika – a přitom jsme nepřestávali snít o moderní pop-music. Protože tenkrát kraloval twist, náš sen měl zařazení twistová skupina, pojem bigbít jsme ještě dlouho neznali. Na rozdíl od klasické rock 'n' rollové kapely, kde měl vedle kytary své místo i klavír, saxofon a trubka, jsme chtěli mít twistovou skupinu složenou pouze z kytar. Doktor Pustina nad naší představou tenkrát kroutil hlavou. Říkal nám, chlapci, samé kytary, to nikdo nebude poslouchat, vždyť byste byli jak tamburaši. Pan doktor se ovšem mýlil. Tato hudba

zakrátko přišla a zvítězila. A stačily na to jen tři kytary a bicí. Bohužel, nebyli jsme to už my, kdo zde tuto muziku začal hrát. Jako amatérští muzikanti jsme už byli za generačním předělem. Probudily se v nás jiné a další zájmy, které mnohdy přerostly v naše povolání.

Ne, my už jsme to nebyli. Přišli naši nástupci. Přišli a uměli, a hlavně a především vydrželi. Náš sen se stal skutečností. Na nebi světové pop-music se objevili nesmrtelní Beatles a na žirovnickém muzikantském nebi The Ravens – Havrani. Ti sice nebyli nesmrtelní, avšak, přátelé, třicet let je také pěkně úctyhodný lán času!

A tady jsou. Jsou tu stále. I když dnes večer už jen pro nás. Jsou tady. Mušketýři žirovnického bigbitu po třiceti letech. The Ravens – Havrani!

Jirka Plíhal - kapelník, bicí
Jarda Doležal – zpěv, kytara
Vašek Tunkl – kytara, klávesy
Miloš Cajs - kytara, zpěv
Lád'a Hladovec – basová kytara, zpěv

Vážení přátelé, tato historická chvíle si nutně vyžaduje slavnostní přípitek a já si velmi vážím toho, že se mi dostalo cti jej pronést.

Nuže, připijím v první řadě na věrnost. Na obdivuhodnou věrnost muzikantů svojí kapele, na věrnost kapely svému hudebnímu názoru, na vaší posluchačskou věrnost Havranům!

Připijím na hudbu, která nás provázela závratí letních nocí, hrála nás v mrazu, do něhož jsme vycházeli při zimních zábavách, a byla nám chorálem snů ještě neokoralých a touhy ještě neodváté.

Připijím na písně, jež měly zapamatovatelné a nezapomenutelné melodie, které jsme mohli zpívat s kytarou u táboráků i do ouška svých prvních lásek.

Připijím na naše mládí a vzpomínky, jimž bude tato hudba navždy ozvěnou.

Připijím na zdraví a štěstí všech, kdo zde tuto hudbu hráli i těm, kdo ji poslouchali, všem, kteří ji měli rádi a dodnes rádi mají.

Připijím na tento večer, na Havrany a jejich slavné výročí!

Následovaly skladby -

Adio, Maria

Dům u vycházejícího slunce

Země lásky